

ป้องกันไม่ชอบ ต้องรับผิดชอบ

ความผิดฐาน ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗, ๓๗๑

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒, ๔, ๒๒๗

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๐๙.๑๐ นาฬิกา นาย อ. และจำเลยที่ ๑ ได้เถียงทะเลาะด่าทอกันในเรื่องที่จำเลยที่ ๑ ชี้อรรถยานยนต์ในซอยผ่านหน้าของนาย อ. ด้วยความเร็วเกินไป ทั้งจำเลยที่ ๑ พุดทำทนายให้นาย อ. เข้ามาชกต่อยกัน นาย อ. จึงเดินไปที่หน้าบ้านของจำเลยที่ ๑ แล้วต่างชกต่อยด้วยกัน ระหว่างนั้นมีจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาของจำเลยที่ ๑ ออกมาช่วยเหลือโดยใช้มือทุบศีรษะของนาย อ. หลายครั้ง และมีจำเลยที่ ๓ หลานของจำเลยที่ ๑ ตรงเข้ากระโดดถีบบริเวณหน้าอกของนาย อ. อย่างแรงจนกระเด็นห่างยี่สิบ ศีรษะฟาดพื้น แล้วจำเลยที่ ๑ เข้าไปใช้เท้าเตะที่ศีรษะของนาย อ. อย่างแรงอีกหลายครั้ง และเมื่อทราบเหตุว่านาย อ. ถูกทำร้ายดังกล่าวแล้ว นาง ท. (ภรรยาของนาย อ.), นางสาว อ. และนาย ป. (บุตรสาวและบุตรชายของนาย อ.) จึงได้ร่วมกันเข้าไปไล่ทำร้ายจำเลยที่ ๑ กับพวกดังกล่าวเพื่อช่วยนาย อ. จนเมื่อเหตุการณ์สงบลงมีผู้นำตัวนาย อ. กับจำเลยที่ ๑ ซึ่งได้รับบาดเจ็บนำส่งโรงพยาบาล โดยผลการตรวจร่างกายปรากฏว่านาย อ. มีบาดแผลฟกช้ำที่ศีรษะ หน้า ทรวงอกหลายแห่ง กะโหลกแตก มีเลือดออกในสมองได้รับอันตรายสาหัส ส่วนจำเลยที่ ๑ มีบาดแผลฉีกขาดถลอก ฟกช้ำหลายแห่ง ภายหลังพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสามว่าได้ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายสาหัส (อันเป็นคดีตามความผิดที่กำลังพิจารณาอยู่ในขณะนี้) และแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยที่ ๑ ว่ากระทำการทะเลาะวิวาทอื้ออึงในทางสาธารณะอีกข้อหาหนึ่ง ซึ่งพนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบปรับจำเลยที่ ๑ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ทั้งพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่นาง ท. , นางสาว อ. และนาย อ. ว่าร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย และแจ้งข้อกล่าวหาแก่นางสาว อ. ว่าพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นและพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และแจ้งข้อกล่าวหาแก่นาย ป. ว่าพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และขู่เข็ญผู้อื่นให้เกิดความตกใจกลัวนั้น พนักงานสอบสวนได้มีการแยกดำเนินคดีส่งศาลแขวงธนบุรีเพื่อพิจารณาต่อไปแล้ว

จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้องโจทก์ เนื่องจากเห็นว่าเมื่อนำคำเบิกความของนางสาว อ. ไปเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ที่บันทึกไว้ในกล้องวงจรปิดแล้ว ปรากฏเหตุการณ์ว่าจำเลยที่ ๑ ได้ขับรถจักรยานยนต์ไปจอดที่บริเวณหน้าบ้านของตน ส่วนนาย อ. เดินกลับไปกลับมาอยู่บริเวณหน้า

บ้านของตน ส่วนจำเลยที่ ๑ กำลังกลับเข้าบ้านของตน แต่นาย อ. ได้เดินเข้าไปหาจำเลยที่ ๑ ที่หน้าบ้าน แล้วชกต่อยจำเลยที่ ๑ หลายครั้ง นางสาว อ. กับพวกได้เดินตามเข้าไปรวมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย แม้จะเป็นภาพที่มองจากระยะไกลก็จะเห็นได้ว่าจำเลยที่ ๑ ถูกนาย อ. ชกต่อยหลายครั้งจนเกือบจะล้ม จำเลยที่ ๓ ซึ่งอยู่ในบ้านจึงออกมาแล้วเข้าถีบนาย อ. ๑ ครั้ง นาย อ. จึงล้มลง จำเลยที่ ๑ ลุกขึ้นได้จึงเข้าเตะนาย อ. ๒ - ๓ ครั้ง คำเบิกความของนางสาว อ. จึงไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่กล้องวงจรปิดบันทึกไว้ และยังปรากฏว่านางสาว อ. ถูกฟองที่ศาลแขวงธนบุรีในเหตุการณ์เดียวกันนี้ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่น ถือได้ว่านางสาว อ. เป็นผู้มีส่วนได้เสีย หาใช่ประจักษ์พยาน จึงต้องรับฟังคำเบิกความดังกล่าวด้วยความระมัดระวัง และเมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ที่ปรากฏในกล้องวงจรปิดในช่วงที่นาย อ. เดินกลับไปกลับมาอยู่ที่บริเวณหน้าบ้านนั้น จำเลยที่ ๑ กำลังเดินกลับเข้าบ้านแล้ว การโต้เถียงจึงหาใช่เรื่องที่ทั้งสองฝ่ายสมัครใจทำร้ายกันไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อายุ ๗๑ ปี ส่วนนาย อ. อายุน้อยกว่าทั้งที่มีรูปร่างสูงใหญ่กว่า เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าสู้นาย อ. ไม่ได้และคงไม่ทำท่ายจริงจึงเพื่อชกต่อยกัน จึงเดิน เข้าบ้าน เหตุการณ์โต้เถียงและทำท่ายจึงยุติลงแล้ว การที่นาย อ. เดินกลับไปมาอยู่ที่หน้าบ้าน แสดงว่านาย อ. มีเวลาคิดตรึกตรองแล้วเกิดโทสะขึ้น จึงเดินเข้าไปหาจำเลยที่ ๑ ที่หน้าบ้าน จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่และเป็นการแสดงการคุกคาม ไม่ยำเกรงจำเลยที่ ๑ ซึ่งอยู่ในบริเวณหน้าบ้านที่เป็นของ จำเลยที่ ๑ มีสิทธิครอบครองเคสสถานของตน หากต้องหลบหนีผู้รุกรานไม่ การที่นาย อ. ต่อยจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๑ มีสิทธิป้องกันตัว ส่วนจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นหลานเห็นภัยอันตรายที่เกิดขึ้นกับจำเลยที่ ๑ ในบริเวณหน้าบ้านของตน และการประทุษร้ายยังติดพันกันอยู่ จึงมีสิทธิจะช่วยป้องกัน จำเลยที่ ๑ ให้พ้นภัยอันตรายได้และเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาของจำเลยที่ ๑ ตามทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏพฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๒ ร่วมรู้เห็น ทั้งยังอายุ ๗๐ ปี มีโรคประจำตัวเกล็ดเลือดต่ำ สุขภาพไม่แข็งแรง ไม่น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๒ จะเข้าร่วมทำร้ายทะเลาะวิวาทด้วย พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสามกระทำความผิดตามฟ้อง

พนักงานอัยการ เห็นว่าโจทก์ได้อ้างนางสาว อ. เป็นประจักษ์พยานซึ่งโดยแท้จริงแล้ว หากฟองทั้งสองฝ่ายในศาลเดียวกันแล้ว นางสาว อ. คือจำเลยคนหนึ่ง ไม่ใช่พยานโจทก์หรือผู้เสียหาย ดั่งนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๐๔ - ๑๖๐๕/๒๕๑๒ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๙๐/๒๕๐๓ (ประชุมใหญ่) โจทก์เพียงอ้างผู้จับกุม, แพทย์ และพนักงานสอบสวนเป็นพยานเข้าสืบในฐานะพยานโจทก์ เมื่อศาลนำคำเบิกความของนางสาว อ. ไปฟังเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ที่บันทึกไว้ในกล้องวงจรปิดแล้วปรากฏเหตุการณ์ว่าจำเลยที่ ๑ ได้ขับรถจักรยานยนต์ไปจอดที่บริเวณหน้าบ้านของตน ส่วนนาย อ. เดินกลับไปกลับมาอยู่บริเวณหน้าบ้านของนาย อ. จำเลยที่ ๑ กำลังกลับเข้าบ้านของจำเลยที่ ๑ แต่นาย อ. ได้เดินเข้าไปหาจำเลยที่ ๑ ที่หน้าบ้านของจำเลยที่ ๑ แล้วชกต่อยจำเลยที่ ๑ หลายครั้ง นางสาว อ. กับพวกได้เดินตามเข้าไปรวมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย แม้จะเป็นภาพที่มองจากระยะไกล แต่ก็เห็นได้ว่าจำเลยที่ ๑ ถูกนาย อ. ชกต่อยหลายครั้งจนเกือบจะล้ม จำเลยที่ ๓ ซึ่งอยู่ในบ้านจึงออกมาแล้วเข้าถีบนาย อ. ๑ ครั้ง นาย อ. จึงล้มลง จำเลยที่ ๑ ลุกขึ้นได้จึงเข้าเตะนาย อ. ๒ - ๓ ครั้ง

คำเบิกความของนางสาว อ. จึงไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่กล้องวงจรปิดบันทึกไว้ และยังปรากฏข้อเท็จจริงว่านางสาว อ. ถูกฟ้องที่ศาลแขวงธนบุรีในเหตุการณ์เดียวกันนี้ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่น ถือได้ว่านางสาว อ. เป็นผู้มีส่วนได้เสีย หาใช่ประจักษ์พยาน จึงต้องรับฟังคำเบิกความดังกล่าวด้วยความระมัดระวัง โดยเมื่อพิจารณาเหตุการณ์ที่ปรากฏในกล้องวงจรปิดในช่วงที่นาย อ. เดินกลับไปกลับมาอยู่ที่บริเวณหน้าบ้านนั้น จำเลยที่ ๑ กำลังเดินกลับเข้าบ้านแล้ว การโต้เถียงจึงหาใช่เรื่องที่ทั้งสองฝ่ายสมัครใจทำร้ายกันไม่ โดยจำเลยที่ ๑ อายุ ๗๑ ปี ส่วนนาย อ. อายุต่ำกว่าทั้งที่มีรูปร่างสูงใหญ่กว่า เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าสุนาย อ. ไม่ได้และคงไม่ทำร้ายจริงจึงเพื่อชกต่อยกัน จึงเดินเข้าบ้าน เหตุการณ์โต้เถียงและทำร้ายจึงยุติลงแล้ว การที่นาย อ. เดินกลับไปมาอยู่ที่หน้าบ้าน แสดงว่านาย อ. มีเวลาคิดตรึกตรองแล้วเกิดโทสะขึ้น จึงเดินเข้าไปหาจำเลยที่ ๑ ที่หน้าบ้านจำเลยที่ ๑ จึงเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่และเป็นการแสดงการคุกคาม ไม่ยำเกรงจำเลยที่ ๑ ซึ่งอยู่ในบริเวณหน้าบ้านที่เป็นของจำเลยที่ ๑ มีสิทธิครอบครองเคสสถานของตน หากต้องหลบหนีผู้รุกรานไม่ การที่นาย อ. ต่อยจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๑ มีสิทธิป้องกันตัว ส่วนจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นหลานเห็นภัยอันตรายที่เกิดขึ้นกับจำเลยที่ ๑ ในบริเวณหน้าบ้านของตนและการประทุษร้ายยังติดพันกันอยู่ จึงมีสิทธิจะช่วยป้องกันจำเลยที่ ๑ ให้พ้นภัยอันตรายได้และเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาของจำเลยที่ ๑ ตามทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏพฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๒ ร่วมรู้เห็น ทั้งยังอายุ ๗๐ ปี มีโรคประจำตัวเกล็ดเลือดต่ำ สุขภาพไม่แข็งแรง จึงไม่น่าเชื่อว่าจำเลยที่ ๒ จะเข้าร่วมทำร้ายทะเลาะวิวาทด้วย พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสามกระทำความผิดตามฟ้อง ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ชอบแล้ว จึงมีคำสั่งไม่อุทธรณ์

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วยังไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่งไม่อุทธรณ์ของพนักงานอัยการด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. ข้อเท็จจริงจากคำให้การในชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้ให้การยอมรับข้อเท็จจริงต่อพนักงานสอบสวนว่า เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมา ตนเองเคยมีปากเสียงกับผู้เสียหาย แต่จบปัญหาไปแล้ว (แสดงให้เห็นว่าทั้งจำเลยและผู้เสียหายเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน แม้จะผ่านพ้นเวลามานานแล้วก็ตาม) จนกระทั่งในวันที่เกิดเหตุปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้ขับขีรถจักรยานยนต์ผ่านหน้าบ้านของผู้เสียหายซึ่งอยู่บริเวณต้นซอยศรีสุภาพในซอยเจริญนคร ๒๘ ด้วยความเร็วประมาณ ๒๐ กิโลเมตร/ชั่วโมง กลับมายังบ้านพักของตนที่อยู่ภายในซอยดังกล่าว แล้วผู้เสียหายพยายามมองจำเลยที่ ๑ ในลักษณะเหมือนจะหาเรื่องราวว่าจำเลยที่ ๑ ขับขีรถจักรยานยนต์จะไปชนหลานของผู้เสียหายแล้วต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน จำเลยที่ ๑ จึงได้พูดไปว่า “มอง...อะไร” โดยจำเลยที่ ๑ มองเห็นว่าผู้เสียหายเดินเข้ามาหาแล้วพูดในลักษณะว่า “ที่ไหนก็ได้” จำเลยที่ ๑ จึงตอบว่า “ได้” และจากลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเป็นลักษณะของคำพูดที่เป็นการพูดท้าทายให้มีการต่อสู้กัน หลังจากนั้นแล้วผู้เสียหายได้เดินเข้ามาหาจำเลยที่ ๑

ที่บ้านของจำเลยที่ ๑ แล้วชกต่อยจำเลยที่ ๑ ก่อน จำนวน ๕ - ๖ ครั้ง จำเลยที่ ๑ จึงได้ตอบโต้โดยการชกต่อยกันไปมาอีกคนละ ๕ - ๖ ครั้ง จนจำเลยที่ ๑ เสียหลักล้ม ระหว่างนั้นจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภรรยาของจำเลยที่ ๑ ได้เข้ามาห้ามปรามบอกให้ผู้เสียหายหยุดทำร้าย โดยพูดว่า พอๆๆๆ แต่ผู้เสียหายไม่ยอมหยุด แล้วได้มีจำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นหลานของจำเลยที่ ๑ ได้เข้ามาช่วยเหลือเพื่อแยกผู้เสียหายออกโดยการถีบจำนวน ๑ ครั้ง จนผู้เสียหายเสียหลักล้มลง และด้วยความโมโหที่ถูกผู้เสียหายชกต่อยก่อน จนมีเลือดออกที่บริเวณใบหน้า จำเลยที่ ๑ จึงได้เตะผู้เสียหายจำนวน ๓ ครั้ง แล้วมีคนเข้ามาห้ามปราม แต่ขณะนั้นมีบุตรสาวและภรรยาของผู้เสียหายเข้ามาจิก ข่วนจำเลยที่ ๑ จำนวน ๓ - ๔ ครั้ง แล้วมีการห้ามปรามจนเหตุการณ์สงบลง กระทั่งต่อมาได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาติดตามตัวให้ไปยังสถานีตำรวจนครบาลสำเหร่ และภายหลังต่อมาเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ จำเลยที่ ๑ ยินยอมให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับจำเลยที่ ๑ ฐานทะเลาะวิวาทผู้อื่นในทางสาธารณะเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ส่วนข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสในคดีนี้ จำเลยที่ ๑ ได้ให้การปฏิเสธ

ส่วนจำเลยที่ ๒ ได้ให้การสรุปได้ความว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์การชกต่อยระหว่างผู้เสียหายกับจำเลยที่ ๑ ได้พยายามเข้าไปห้ามปรามผู้เสียหาย โดยการผลักผู้เสียหายออกและพูดว่า พอๆๆๆ แต่ผู้เสียหายไม่ยอมหยุด จำเลยที่ ๒ จึงตบหน้าผู้เสียหายไป ๑ ครั้ง ระหว่างนั้นจำเลยที่ ๓ ได้เข้ามาช่วยเหลือเพื่อแยกผู้เสียหายออกโดยการถีบจำนวน ๑ ครั้ง จนผู้เสียหายเสียหลักล้มลง แล้วจำเลยที่ ๑ ได้เข้าไปเตะผู้เสียหายจำนวน ๓ ครั้ง ซึ่งจำเลยที่ ๒ ได้พยายามดึงตัวจำเลยที่ ๑ ไว้ แล้วมีผู้มาช่วยกันห้ามปราม และสำหรับจำเลยที่ ๓ ได้ให้การสรุปในทำนองเดียวกับจำเลยที่ ๒

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้เสียหายและจำเลยที่ ๑ ต่างก็ตะโกนด่าโต้เถียงกันและยังสมัครใจทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน แม้ต่อมาจะมีฝ่ายใดจะได้รับการบาดเจ็บถูกทำร้ายร่างกายจากการสมัครใจทะเลาะวิวาทแล้ว และกรณีดังกล่าวมิใช่เป็นภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและจะอ้างว่าการกระทำการเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ จึงทำให้จำเลยที่ ๑ ไม่มีสิทธิอ้างเหตุป้องกันตามกฎหมายได้ และย่อมส่งผลให้จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ก็ไม่อาจอ้างเหตุป้องกันจำเลยที่ ๑ ได้เช่นกัน ทั้งในคดีดังกล่าวยังพบข้อเท็จจริงว่า เมื่อครั้งผู้เสียหายถูกจำเลยที่ ๓ กระโดดถีบจนล้มลงนอนกับพื้นแล้ว จนผู้เสียหายไม่มีทางที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับจำเลยที่ ๑ ได้แล้ว แต่จำเลยที่ ๑ ได้ลุกขึ้นมาเตะเข้าไปที่บริเวณใบหน้าของผู้เสียหายจำนวน ๒ - ๓ ครั้ง การกระทำในครั้งหลังนี้แสดงให้เห็นว่ามีใช่เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย เพราะเมื่อผู้เสียหายล้มลงแล้ว ภัยอันตรายที่เกิดจากการถูกผู้เสียหายทำร้ายร่างกายของจำเลยที่ ๑ ได้สิ้นสุดลงแล้ว ผู้เสียหายย่อมไม่มีทางที่จะลุกขึ้นมาทำร้ายร่างกายจำเลยที่ ๑ ได้อีก จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีความจำเป็นหรือมีเหตุที่จะต้องป้องกันไม่ให้ผู้เสียหายเข้ามาทำร้ายตนอีก แต่ยังเลือกที่จะตอบโต้ผู้เสียหายอีก การกระทำในช่วงนี้ก็ไม่สามารถอ้างเหตุการณ์ป้องกันตามกฎหมายได้อีกเช่นเดียวกัน

๒. กรณีที่ศาลนำคำเบิกความของนาย ณ. และนาย ว. เพื่อนบ้านที่พักอาศัยในตึกแถว
ละแวกเดียวกันที่เบิกความในทำนองว่า ประมาณปี ๒๕๕๒ นาย อ. ป่วยเป็นโรคเส้นเลือดในสมองแตก
ต้องรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลานานแล้วกลับมาพักรักษาตัวที่บ้านจนถึงปี ๒๕๕๕ จึงหาย
จากการป่วยและออกกำลังกายเรื่อยมาจนร่างกายแข็งแรงแล้วนำมาวินิจฉัยว่านาย อ. เคยป่วยมีอาการ
ทางสมองมาก่อน นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่าพยานทั้งสองปากดังกล่าวเป็นเพียงประชาชนทั่วไปที่พักอาศัยอยู่ใน
บริเวณที่เกิดเหตุ ทั้งยังไม่ได้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพแพทย์ที่ทำการรักษาพยาบาลบุคคลใดมาก่อน
และมิได้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ที่จะสามารถวินิจฉัยโรคได้ว่าบุคคลใดป่วยเป็นโรคเส้นเลือด
ในสมองแตก ซึ่งตามคำเบิกความของพยานดังกล่าวจึงเป็นเพียงแค่การคาดคะเนของพยานเท่านั้น
หาใช่เป็นคำเบิกความของพยานผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์โดยตรง และศาลย่อมไม่สามารถจะนำ
คำเบิกความของพยานปากดังกล่าวมารับฟังแล้ววินิจฉัยว่านาย อ. เคยป่วยมีอาการทางสมองมาก่อน
ทั้งยังเป็นการรับฟังพยานหลักฐานที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานในการรับฟังพยานโดยทั่วไปเป็นอย่างมาก
เพราะหากศาลจะวินิจฉัยอาการป่วยของนาย อ. จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรับฟังคำเบิกความจากแพทย์
ผู้เชี่ยวชาญหรือแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาลแก่นาย อ. โดยตรงก่อน มิใช่เป็นการอาศัยเพียง
คำเบิกความของพยานปากดังกล่าวแล้ววินิจฉัยว่านาย อ. มีอาการป่วยตามที่พยานเบิกความกล่าวอ้าง
เช่นนี้

๓. กรณีที่ศาลเห็นว่าการที่ผู้เสียหายเดินกลับไปกลับมาอยู่ที่บริเวณหน้าบ้าน แสดงว่า
ผู้เสียหายมีเวลานึกคิดไตร่ตรองและคงเกิดโทสะจึงเดินเข้าไปหาจำเลยที่ ๑ ที่หน้าบ้าน อันเป็นการแสดง
การคุกคามไม่ยำเกรงจำเลยที่ ๑ ซึ่งอยู่บริเวณหน้าบ้านที่จำเลยที่ ๑ มีสิทธิครอบครองเคหสถานโดยชอบ
จำเลยที่ ๑ จึงหาต้องหลบหนีผู้ที่กระทำการรุกรานไม่ นั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่าโดยปกติทั่วไปแล้วบุคคลทุกคนย่อมทราบดีอยู่แล้วว่าเจ้าของ
เคหสถานมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะดำเนินการตามกฎหมายกับบุคคลที่มาบุกรุกเคหสถานของ
ตนเอง ย่อมไม่มีบุคคลใดกล้าที่จะเข้าไปภายในบ้านหรือบริเวณหน้าบ้านของบุคคลอื่น และการที่
ผู้เสียหายเดินกลับไปมาที่หน้าบ้านนั้น ไม่ใช่เพราะผู้เสียหายมีเวลานึกคิดไตร่ตรองตามที่ศาลกล่าวอ้าง
แต่ประการใด แต่เกิดจากการที่จำเลยที่ ๑ และผู้เสียหายโต้ตอบกันไปมาด้วยถ้อยคำที่รุนแรงถึงขั้น
หยามศักดิ์ศรีของกันและกัน จากนั้นจึงเกิดการชกต่อยซึ่งกันและกันขึ้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าทั้งสองฝ่าย
ต่างก็มีส่วนร่วมในการกระทำผิดเหมือนกัน โดยกรณีดังกล่าวมีภาพจากกล้องวงจรปิดตัวที่ ๒ มุมไกล
จะเห็นจำเลยที่ ๑ ขับรถจักรยานยนต์ไปจอดที่หน้าบ้านของตนแล้วหันมาโต้เถียงกับผู้เสียหายแล้ว
จำเลยที่ ๑ เดินมาหาผู้เสียหายเล็กน้อยประมาณ ๑ ห้อง แล้วเดินกลับมาที่หน้าบ้านของตน ถอดเสื้อ
ออกที่หน้าบ้าน ไม่ได้ถอดเสื้อภายในบ้าน แล้วหันหน้ามาโต้เถียงกับผู้เสียหาย และภาพจากกล้อง
วงจรปิดยังแสดงให้เห็นว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ ๑ กำลังเดินเข้าบ้าน แต่กลับปรากฏว่าจำเลย

ที่ ๑ เดินไปเดินมาอยู่ที่หน้าบ้านของตนกับหน้าบ้านของห้องหลังที่ ๒ ที่อยู่ติดกับบ้านของจำเลยที่ ๑ และมีการโต้เถียงกันระหว่างจำเลยที่ ๑ กับผู้เสียหายด้วย ประกอบกับบริเวณหน้าบ้านของจำเลยที่ ๑ เป็นถนนที่อยู่ภายในซอยที่บุคคลโดยทั่วไปสามารถเดินสัญจรผ่านไปผ่านมาได้โดยชอบธรรมตามกฎหมาย ทั้งสถานที่ที่เกิดเหตุก็อยู่บนสาธารณะด้วยเช่นกัน หาใช่เกิดในบริเวณหน้าบ้านของจำเลยที่ ๑ แต่เพียงอย่างเดียวไม่

อัยการสูงสุด พิจารณาแล้วชี้ขาดให้อุทธรณ์สำหรับจำเลยที่ ๑ และชี้ขาดไม่อุทธรณ์สำหรับจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ (หนังสือชี้ขาดอัยการสูงสุด ที่ ๐๐๑๕.๒/๔๓๔๐ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗)

ส่วนตรวจสอบคดีอุทธรณ์และฎีกา